

mokyklų kol kas kalbos nėra. Jose vos tik dabar įvedomas letgalių kalbos pamokos.

Letgalijoj yra 60 parapijų ir apie 80–90 kunigų, kurių daugiau ne pusė lietuviai**).

Laikraščių letgaliai turi vos 2, kuriuodu kas savaitė eina: „Drywa“ — katalikų pakraipos Rezeknėj ir „Liauzu Bolss“ — socialistų Petrapily. Tuodu laikraščiu atstovauja žymesnės dvi letgalių srovės, kurių viena susispietusi prie Letgalių Žemietybės Tarybos Rezeknėje, nori su latviais vienyti, kita gi, susispietusi prie Letgalių Tautos Komiteto Petrapilyje, nori įkurti Rusijos federacijoje savistovę Letgalijos autonominę vienatę. Kova šių dviejų srovių buvo gana smarki, vienok paskutiniu laiku kiek aptilo. Norintieji suvis nuo latvių atsiskirti tvirtina, jog letgaliai ir kalba, ir tikyba, ir papročiai, ir visa kultura skiriasi nuo latvių. Tat įgiję savistovę autonomiją, jie per kurį laiką ekonominiai ir kultūriniai sustiprės ir jau tuomet su latviais vienyti. Už tai kovoja „Liauzu Bolss“, jų žymiausias veikėjas inžinierius Fr. Kempis ir daugelis vietos veikėjų. Letgalių liaudis žymioje daugumoje šią srovę palaiko. Priesinga srovė tvirtina, jog letgaliams būtina reikia vienyti su latviais, nes juk kur kas lengviau savų brolių latvių viršenybę kęsti, negu vilkti sunkiųjų rusų ir žydų jungą. Ir išties, stebėtis reikia, kad kai kurie letgalių veikėjai naudoja letgalių prie latvių neapykanta (letgaliai katalikai su panika vadina latvius protestantus „čiulkėmis“) nors, kas svarbiausia, letgalių ir latvių kalbos ar tik tarp savęs neartimesnės, kaip aukštaičių ir žemaičių, ir, jei latvis letgalį supranta, tai lietuvis tikrai jo kalbos negali suprasti. Rusams, žinoma, malonus toksai jėgų skaldymas, ir į Rusijos Steigiamąjį Susirinkimą rinkti atstovus letgaliai ne sykiu su latviais ir ne patys vieni, nes Letgalija neišskirta į atskirą rinkimų vienatę, bet sykiu su Vidbodės g. gudais, rusais.

Trijų ir Partijų atstovų suvažiavimas Voroneže.

1917 m. Lapkričio m. 16–19 d. Suvažiavime dalyvavo iš Trijų Jonas Jablonskis ir Pranas Mašiotas. Partijų atstovai: 1) Lietuvos Socialistų Liaudininkų Demokratų: Mykolas Šlezevičius ir Albinas Rimka; 2) Demokratinės tautos Laisvės Santaros: Juozas Bagdonas, Stasys Silingas, Vytautas Petrulis ir Rapolas Skipitis; 3) Tautos Pažangos: Martynas Yčas, Juozas Vokietaitis ir kun. Julijonas Jasinskis; 4) Lietuvių Krikščionių Demokratų: kun. Mykolas Krupavičius ir Vytautas Endziulaitis; 5) Lietuvių Katalikų Tautos sąjungos kun. Pranas Penkauskis. Organizacijų atstovai: 1) Lietuvių karininkų Centro Komiteto — Jurgis Elisonas ir 2) Liaudies Sąjungos — J. Pakalka.

Posėdį atidarė Pranas Mašiotas ir pasiūlė išrinkti Susirinkimo Pirmininką ir sekretorius. Pirmininku išrinktas vienu balsu Pranas Mašiotas, sekretoriais: St. Silingas, J. Vokietaitis ir V. Petrulis.

Susirinkimo tvarka ir darbas, pirmininko pasiūlytas ir susirinkimo priimtas buvo tokie: kiekviena partija turės vieną sprendžiamąjį balsą, taip pat ir J. Jablonskis ir Pr. Mašiotas irgi po vieną balsą, o organizacijų atstovai dalyvauja patariamuoju balsu. Iš eilės buvo svarstomi šie klausimai:

1) ar Partijų atstovai randa Vyriausią lietuvių tautos reikalams organą Rusijoje būtina reikalinga?

2) To organo kompetencija ir pareigos;

3) Organo sudėtis ir vieta;

4) Organo vardas;

5) Organo oficialiniai biuleteniai ir

6) Narių rinkimas.

Pirm negu svarstyti patiektieji klausimai, išklausa St. Silingo pranešimas a) apie Antrąją Stokholmo Konferenciją; b) apie politinį lietuvių darbą

Didžiojoje Lietuvoje, užsieniuose ir Rusijoje ir J. Elisono pranešimas apie Lietuvių Karininkų Sąjungos veikimą Rusijoje. — Delei St. Silingo pranešimo kilo paklausimų ir ginčų, kuriuos pranešėjas ir M. Yčas davė išsamų atsakymų. Po to prieita prie pirmojo dienotvarkės klausimo. Šitam klausimui išrinktoji iš Partijų Komisija patiekė ir suvažiavimas vienu balsu priėmė šią rezoliuciją:

1. Trijų ir Partijų atstovų susivažiavimas Voroneže, apsvaistęs dabartinį politikos momentą, išrado būtina reikalinga sudaryti Vyriausiąjį Lietuvos Organą, kuris vadovautų Rusijos Lietuvių politikos gyvenimui.

2. Atsižvelgdamas a) į pirmąją Lietuvių Konferencijos Vilniuje (1917 m. rugsėjo m. 18–22 d.) rezoliucijos dalį, kurią sudarydami Didžiosios Lietuvos lietuviai rėmėsi Lietuvos reikalais ir visuotiniu lietuvių siekimu; b) į visą Rusijos Lietuvių Tautos Tarybos nutarimų posmą ir į Rusijos Lietuvių Seimo rezoliucijas; c) į Amerikos lietuvių darbus ir jų Seimo nutarimus dėl Lietuvos laisvės; d) į Rusijos Tautų Kongreso Kijeve nutarimą Lietuvos reikalui ir d) į Antrosios Stokholmo Konferencijos rezoliucijas — Trijų ir Partijų atstovų suvažiavimas Voroneže taria, kad Vyriausiasis Lietuvių Organas šiais turėtų dirbti pagrindais: Lietuviams žengiant prie nepriklausomos Demokratinės Lietuvos Respublikos didysis Vyriausiojo Lietuvių Organo darbas tikslas yra atnaujinimas nepriklausomos Lietuvos valstybės. Tam tikslui Vyriausiasis Lietuvių Organas, remdamasis istorinėmis Lietuvos teisėmis, tuo, kad Lietuva yra atskiras ekonominis vienetas, nepaliaunama lietuvių kova dėl savo nepriklausomybės, demokratiniu pasaulio ūgiu, jo viso demokratizmu, pagaliau Amerikos, Rusijos, Prancūzijos, Anglijos ir Šventojo Sosto padėta taikos pagrindui ideja — pavergtųjų tautų išvadavimas jų politinio apsisprendimo keliu, — turi reikalauti iš pasaulio valstybių pripažinti lietuviams teisę sudaryti suvereninę Lietuvos valstybę.

Vyriausiasis Lietuvių Organas turi budriai sergėti nepriklausomos Lietuvos ideją ir ginti ją nuo kaimyninių valstybių ir tautų kesinimosi pavergti. Vyriausiasis Lietuvių Organas turi aiškiai žymėti pasauliui, kad lietuviai, atsižadėdami istorinių Didžiosios Lietuvos Kunigikštystės sričių, rūpinasi sudaryti Lietuvos Valstybę etnografinėse — lietuvių tautos iš seno gyvenamų žemių — ribose su neišvengiamomis ekonominiam gyvenimui kerektyvomis.

(Bus daugiau).

Korespondencijos.

VORONEŽAS. Moksleivių reikalams tvarkyti nuo pat jų atvažiavimo Voronežan pradžios buvo sudaryta tam tikra „Auklėjimo komisija“. Jon jeidavo išrinkti iš mokytojų tarpo ir liet. dr. d. k. n. s. C. K... užtvirtinti žmonės ir to paties C. K. įgaliotinis. Bet darbas jai dėl daugelio priežasčių nesisekė; moksleivių gyvenimas ir o. Ryšiai tarp „Auklėjimo komisijos“ ir moksleivių truko, kol pagalios visai sutruko, o gyvenimas iširo taip, jog daugiau nebėliko kam irti. „Auklėjimo komisija“ tai matydama nuleidusi rankas išsiskirstė, palikus moksleivių likimui. Įgaliotinis nenustojo energijos ir vilties. Sudaryta naujo organo moksleivių reikalams tvarkyti projektas, bet jis neįvyko. C. K. atvažiavęs Voronežan išsirikio iš savo tarpo iš 3 žmonių „Moksleivių reikalų tarybą“, bet ir ta netrukus dėl nepaprastai sunkių darbo aplinkybių iširo. Tą visą netvarką atjautė ir pati moksleivija. Pradėta tad bendrai tarties su inteligentija ir nutarta išrinkti iš 14 žmonių „Moksleivių reikalų Tarybą“, kurion įeitų 7 moksleiviai, ir 7 nemoksleiviai su įgaliotiniu. Jos kompetencija: padėti įgaliotiniui dirbti veiklaus ir vesti auklėjimo dar-

bas. 19 lapkričio buvo rinkimas proporcionale sistema į minėtąją Tarybą. Moksleiviai išatė du kandidatų sąrašus: ateitininkų № 1 ir neateitininkų № 2: № 1 — gavo 4 vietas ir įėjo: Matulaitis A., Pašys, Kobilius ir Sasnauskas; № 2 tris ir įėjo: Baltrušaitis. Butkus ir Vosylintė. Iš inteligentijos — Leonas Petras. Žemaitis Zig. ir Kuraitytė priimta abiejų srovių. Rinkimais ateitininkų pravesta dr. E. Draugelis ir mok. Spokevečius, neateitininkų — mok. Untulis. Pirmas naujai išrinktas Tarybos posėdis buvo 21 d. lapkričio.

VORONEŽO. 12 lapkričio antroje vyrų gimnazijoje, Ateitininkų organizacijos Dailės sekcija buvo surengusi dailės parodą. Iš eksponatų pažymėtina: drožiniai ir paveikslai. Vieno atsilankiusio dailininko pasakymu, iš dalyvavusių parodoje galima busią sulaukti gerų dailininkų, bet tik panorėtų savo gabumus lavinti.

TAMBOVAS.

Liet. Balso № 61 patalpinta žinia iš Tambovo apie „Žiburio“ gimnaziją ir mergaičių auklėjimą jos bendrabučiuose. Kad visuomenė turi teisės kištis į viešų įstaigų reikalus, apie tai, nėra abejonės. Bet taip pat negali būti abejonės apie tai, kad įstaigos vedėjų priedermė atitaisyti viešai tartų žodžių iskrypimus. Nes neteisingi priekaišiojimai ir kaltinimai: 1) žemina įstaigą visuomenės akyse, 2) apkalbamiems asmenims atima upą ir norą uoliai dirbuotis visuomenės naudai.

Taigi, Tambovinė, „Žiburio“ Taryba, perskaičius laikraštyje minimą žinią, apsvaistė ją ir, gerai žinodama užpuolamosios toje korespondencijoje vyriausiosios vedėjos, p-tės T. Gr. darbus bei jos darbavimosi aplinkybes ir dar patyrinėjus priekaišumus neva apkaltinimus, kuo geriausia įsitikrino, jog visos priekaišamos kaltės-tai arba grynai pramanytos, arba išpusti ir iškraipyti atsitikimėliai.

P-tė T. Gr. dirba sąžiningai, rimtai ir nuosekliai. Ji visa savo siela atsidavusi mokinių auklėjimui. Nuo ankstybo ryto ligi vėlybų išvakarių nesiskiria nuo savo įstaigos. Ji net vengia pašalinių pažinčių, kad jos nekludytų tiesioginėms priedermėms pildyti.

Toliau, keistas korespondento noras apkaltinti įstaigą ir lietuvių kalbos mokytoją dėl vieno kito juokaujant liuosu atostogų metu rusiškai mokinės ištarto žodžio, sakysim „pasiėmė lazda dlia sobak.“

Taryba užtikrina visuomenę, kad mergaitės auklėjamos lietuviškai ir katalikiškai.

Pati minimoji korespondencija skamba labai nerimtai, net pats autorius abejoja apie savo priekaištų vertę ir vadiną juos menkniekiais.

Iš korespondencijos turinio ir išvadų (pav. patarimas vedėjai pasiūlyti) matyti, kad jos autorius norėtų pašalinti iš gimnazijos p-tę T. Gr., o gal ir dabartinį lietuvių kalbos mokytoją, o į jų vietą norėtų, nesiskaitydamas su mokytojų etika, arba įskverbti artimą sau asmenį, arba pats įsikverbti.

Užbaigdamas šį pranešimą, Taryba viešai išreiškia gilią užuojautą ir pilną savo pasitiekimą p-tei T. Gr. ir pasibaurėjimą tais žmonėmis, kurie nesidrovį naudotis viešu žodžiu savo asmens tikslams pasiekti.

Tarybos pirmininkas

Kun. Bielskus.

Narys V. Vailokaitis.

Sekretorius J. Grabauskas.

ŽINIOS.

Dėl lietuvių kalbos vadovėlių. Vienas kitas lietuvių kalbos mokytojas prašo Kultūros Sekcijos, kad išspausdintų mokyklos reikalui, tarp kitų vadovėlių ir du pagrindinių kalbos vadovėlių: 1) „Lietuvių kalbos gramatiką (etimologiją ir sintaksę) vidurinėms mokykloms“ ir 2) Lietuvių literatūros istorijos konspektą su mažute bent senovės literatūros chrestomatijėle.

Sekcija tokių dalykų pagaminti mokyklai dabar pat negali, nes nėra galvusi šiam reikalui nė tam tikrų rankraščių spausdinti.

Sekcija žino, kad kalbos vadovėlių (trumpų) rašo jau J. Jablonskis. Dėl lietuvių literatūros istorijos konspekto Sekcija yra jau kreipusis į S. Ciurlionienę.

Labai malonu būtų, kad ir kiti lietuvių kalbos ir literatūros mokytojai šiuo žygiu padėtų Sekcijai. Labai galimas daiktas, kad vienas kitas mokytojas jau turi šiam reikalui vadovėlių arba yra pradėjęs kokią šios rūšies darbą. Sekcija labai laukia tokių mokytojų atsiliepiant savo darbu: šis mokyklos reikalas yra, matyti, labai gyvas, neatidėtinąs, tokio vadovėlio labai reikalauja iš Sekcijos ne tik mokytojai, bet, kas svarbiausia, ir patys mokiniai.

Lietuvių mokytojams. Įsikurus lietuvių Vyriausiajai Tarybai, bus registruojamos, tarp ko kita, ir kultūrinės išsiblaškiusios čia lietuvių pajėgos. Taryba stengsis sužinoti, ką mes čia savo tarpe turime, kuo mes silpni, kuo galingi, ką mes galim į savo kraštą parsivežti, kuo galim prisidėti prie to Lietuvos atnaujinimo, apie kurį vis dažniau ir dažniau girdime ir laikraščiuose skelbiant, ir draugijoje ir šiaip jau susirinkimuose kalbant.

Tikimės, jog mokytojai neatidėliodami rašysis į sąjungą, ims patys registruoti savitarpio pajėgas ir padės Tarybai jas ir kitose srityse suregistruoti Lietuvos reikalus.

Mokytojai, tarp ko kita, turėtų pranešti Sąjungai apie savo mokyklas. Sąjunga rinks tas žinias ir iš laikraščių.

Tie mokytojai, kurie dar neturiviety, turėtų būti visi ir Sąjungos žinioje: viena kita organizacija kreipiasi į Sąjungą, klausdama mokytojų, ir Sąjunga dažnai negali visų tų organizacijų patenkinti dėl vieno nežinojimo, kas iš mokytojų kur darbo ieško.

Svetur.

Vokietijos kancleris apie taiką ir Lietuvą. Lapkričio 16 d. naujas Vokietijos kancleris Gertlingas pasakė reichstage kalbą, kurioje tarp kitko palietė taikos ir Lietuvos reikalus. Dėl taikos jis pranešė:

„Vakar gauta iš rusų vyriausybės radiotelegrama, kuri užsienio reikalų komisarą Trockio ir tautos komisarų tarybos pirmininko Lenino pasirašyta ir adresuota visų kariaujančių kraštų vyriausybėms ir tautoms, kad sustotų kariauti ir tuojau imtų tartis dėl visuotinos taikos. Rusų vyriausybės teikime, man rodos, yra tikro pamato pradėti tarybas, ir galėsime jas pradėti, kai rusų vyriausybė atsiųs tam reikalui įgaliotus atstovus.“

Dėl Lietuvos ir Kuršo padėjimo kancleris pasisakė linkęs duoti tų kraštų gyvenančioms tautoms teisę pačioms apsispręsti.

„Mes laukiame, — tarė jis, — kad tos tautos pačios nusistatys sau valstybės tvarką, labiausiai tinkamą jų gyvenimo sąlygoms ir jų kultūros augimui.“

Italų spauda apie Lietuvą. „Corriere d'Italia“ yra padėjusi ilgą straipsnį apie lietuvius: „Il piano Germanico per l'annessione della Lituania“. Musų korespondentas rašo, kad italų spaudoje paskutiniu laiku dažnai pasirodo straipsnių ir žinučių apie Lietuvą.

IŠ LIETUVOS.

Vokiečiai rekvizuoja žalvarį.

Vyriausiasis rytų fronto karo vadas išleido gyventojams įsakymą atiduoti kaikiuriuos žalvarinius daiktus.

Lig rugpjūčio 27 d. 1917 m. nuo 8 iki 1 val. piet., arba 4–8 val. po pietų turi būti atiduota visuose namuose esamos žalvarinės durų rankenos ir langų apkaustai, taip pat visos kitokios žalvario rankenos ir langų žalvario kar-

teles. Už atidavimą atsako namų savininkai arba prievaizdos, o jeigu namų savininko nėra Vilniuje, jo įgaliotasis namų valdytojas; tuos daiktus reikia nugabenti į miesto viršininko metalų renkama vietą Dominikonų gatvėje № 3. Lig viršų pasakytos dienos privalo būti atiduoti daiktai iš visų namų. Už tikru laiku atiduotus daiktus užmokama tuoju. Viršų minėtoje vietoje galima nusipirkti ir kitokių durų rankenų. Kurie namų savininkai arba valdytojai nepaklausys šito įsakymo ir neatduos augščiau minėtų visų žalvarinių daiktų, bus baudžiami, o neatiduoti daiktai bus atimti be užmokesnio.

Vilniaus Kariuomenės apskrities Valdyba.

Miesto viršininkas J. V. Pilcas.

Vilnius, rugpjūčio 13 d., 1917 m.

Ukio ir girių apsauga vyr. rytų vado apskrityje.

Vyr. rytų vadas yra išleides įsakymą dėl ukio ir girių apsaugojimo, ypač nuo ugnies. Tarp kita ko, nepilnamečiams ligi 14 metų draudžia nešiotis degtukus. Už nusižengimus baus pinigais ligi 6.000 markių, kalėjimu ligi šešių mėnesių. Bausti gali viena bausme arba abiem bausmėmis sykiu. Už tų įsakymų pildymą atsako ne tikai nusižengusis asmuo, bet ir visuomenė.

Ukmergė.

„Dabartis“ rašo: Rugiai Ukmergės apskrityje jau suvalyti. Atliekamus javus daugumas jau pristatė priimamoms vietoms. Ukininkai sako, kad grūdų ir šiaudų esą gana. Tuoju tatau pajuto ir duonos kaina, kuri buvo labai pabrangusi. Ir kiti laukų vaisiai žada daug naudos. Ropučių svaras buvo apie 35—40 fenigų, o dabar jau 12 fen. Gaila, kad sodžiuose vaisių šiemet daug mažiau, kaip buvo pernai.

Ugnagesių reikalai.

Policijos įsakymu, kariuomenės vyriausybės pirmininko kiekvienoje Lietuvos vietoje privalo būti bent dvejetas vežamų statinių, šešetas kablų ir dvejetas ilgų kopėčių. Tie daiktai privalo būti lengvai prieinamoje vietoje. Kiekviename ūkyje privalo būti bent vienos kopėčios, vienas kablys ir vienas kibiras. Statinės, išėjus žiemą, visados privalo būti pripildtos vandens. Ugnagesių daiktus privalo peržiūrėti burmistras arba vaitas. Vyriausia priežiūra ir visų apskrities ugnagesių reikalų valdymas priguli apskrities arba miesto viršininkui. Miestams ir didesnėms vietoms yra išleistas platesnis įsakymas apie ugnies gesinimo priemonės.

J. Aukštuolis.

M. Šalčius.

Amerikos Lietuviuose.

II

Kaip Amerikos lietuviai šelpia nukentėjusią Lietuvą. Šelpimo fondai ir jų darbo istorijos. „Lietuvių Diena“ Amerikoje. Šelpimo prospektas dabar ir po karo.

Norint kalbėti apie Amerikos lietuvių šelpimo darbą nuteriotos Lietuvos naudai, negalima neužsiminti apie ateivių jausmus, kuriuos juose kelia gimtoji šalis. Ligi karo Amerikos lietuvių, nekalbant apie vadovus ir priešakinius žmones, tėvynės meilė tarsi snaudė: Amerikos lietuvių dauguma lyg ir visai nesiinteresavo, kas darėsi Lietuvoje; Lietuva jiems terūpėjo, kiek jie norėjo žinoti apie savo ten pasilikusius gimines. Tiesa, nemaža sujudino ir priminė Amerikos lietuviams senąją „kontrę“ (šalį), kai kunigai Tumas su Alšauskiai ir M. Yčas su d-ru Basanavičium buvo atvažiuavę rinkti aukų: pirmieji „Saulės“ namams, o antrieji — Mokslo ir Dailės Draugijoms. Bet Ame-

rikos lietuviai davė jiems daugiau iš „unaro“, iš noro pasirodyti, kad jie nėra „ubagai“, kad jiems doleris tai tik, taip tariant, nusispjaut! Bet visai kas kita pasidarė, kada prasidėjo Europos karas ir pirmi jos smūgiai krito ant Lietuvos žemės. Dar kol karo žirgas trempė Mažąją Lietuvą, Amerikos lietuviai dar ir ne taip jautė, tik akylai sekė, kas bus. Bet, kuomet tas žirgas palietė ir Didžiąją Lietuvą — tai sudrebėjo Amerikos lietuvių širdys! Minios akys atsikreipė į vadovus, ir visus sujungė vienas karštas troškimas — gelbėti savo šalį!

Vadovai pradėjo šaukti suvažiavimus. Pirmiausia, užbėgdami visiems už akių, sušaukė katalikai per kun. Kemešį. Susivaziavo vieni katalikai. Tautininkai arba liberalai ir socialistai nedalyvavo to del, kad katalikai šaukė suvažiavimą nepamiršę su jais! Tame suvažiavime buvo nutarta įsteigti Tautos Fondas nukentėjusiam Lietuvai šelpi ir jos laisvei išrūpinti. Prie jo prisidėjo vien katalikai.

Netrukus įvyko antras suvažiavimas — Brooklyne, beveik vienu tautininku ir socialistu, nors dalyvavo jame ir katalikai. Čia taip pat buvo nutarta įsteigti Lietuvos Šelpimo Fondas ir pasvarstyti politinius Lietuvos padėjimus, po kurio prieita prie rezoliucijos, kad Lietuvai reikia autonomijos. Tačiau dėl tautininkų ir socialistų vadovų vaidų už vadovavimą, iš pradžių įvykusi tarp liberalų ir socialistų srovių vienybė suiro, ir socialistai faktinai paėmė Lietuvos Šelpimo Fondą ir savo kontrolę, o tautininkai atsiskyrė ir įsteigė Lietuvos Gelbėjimo Fondą nukentėjusiam del karo Lietuvai šelpi ir Lietuvos Autonomijos fondą (dabar perkrikštytas į „Nepriklausomybės Fondą“) Lietuvos laisvei išgauti. Tokiu būdu, Amerikos lietuvių minios, kurios taip troško padėti savo šaliai nelaimėje, del vadovų peštynių persiskyrė į tris sroves. Tos peštynės labai papiktino, kaip pamatysime vėliau, minias, labai sukludė patį šelpimo darbą, tačiau Amerikos lietuvių pakilusis jausmas gelbėti tėvynę neužgeso, ir jie tam reikalui nemaža padarė.

Pradėjo darbuotis tie trys šelpimo fondai. Atsitiko keletas nesusipratimų tarp jų, bet greitai aprimo, kada susidūrusios pusės pamatė, kad čia nėra už ką peštis, — tegu vienas fondas renka tarp savo žmonių, kitas tarp savo ir trečias tarp savo. Pasipylė prakalbos, vakarai, mitingai, labiausiai iš katalikų ir socialistų fondų pusių: pinigai pradėjo plaukti į vieną ir į antrą. (Gelbėjimo Fondas taip pat rinko aukas, bet be tų trūkšmingų prakalbų, o tik per spaudą, ir tam taip pat iplaukė keletas tūkstančių dolerių). Viskas ėjo gerai, kol Amerikos lietuvių nepasiekė žemaitės laiškai ir žinia, kad ir Lietuvoje nesusitaikinta partijų šelpimo darbe, kad ten vieniems vienu saiku saikuojama, o kitiems — kitu! Nuo to laiko — sudieu ramybė ir pradėtas srovių darbas savo fondams! Prasidėjo begaliniai ginčai laikraščioje, prakalbose, mitinguose, šmeižtai vieni antrų. Nei St. Šimkaus atvažiavimas į Ameriką, nei jo geri norai sujungti visus šelpimo fondus į kravą napavyko; ir siuntimas pinigų tiesiai į Europą — pro šalį visų fondų — vaidų nesustabdė, nors St. Šimkaus darbavimasis faktinai ir suvienijo fondus, nes juos pradėjo tepalaikyti tik kraštutiniai srovių elementai, o minia — dauguma aukojo stačiai St. Šimkui. Tačiau ir tas darbas buvo sutrukdytas, kai atvažiavo Bulota: tas, nesigailėdamas nei kenčiančiųjų, nei paisydamas savo nuogos tendencijos tokiame momente, pradėjo iš peties rodyti prieš Amerikos lietuvių mažiasias Lietuvių Draugijos ydas, išpušdamas jas kažkokiomis baisenybėmis, keldavo kovą tarp „pirmievių“ ir „atžagareivių“. Ir vėl koše!

Iš pradžios amerikiečiai, suskate gausiai aukoti ir naujamam sveičui, pakliū užgniauzė savo delnus, ir apskritai, sumažėjo plaukimas aukų tiek į visus fondus, tiek abiem „svečiams“ iš Europos — St. Šimkui ir A. Bulotai. Nežinia, kas būtų buvę, jei nebūtų pasitaikęs naujas dalykas, kuris vėl nebūtų sutraukęs veik visus Amerikos

lietuvių į kravą šelpimo darbe — tai „Lietuvių Diena“ ir jai išrinktasis Centralinis Amerikos Lietuvių Komitetas.

Trumpai imant, „Liet. Dienos“ istorija tokia. Amerika pati gausiai atsiliepė į belgų, į serbų, į lenkų ir kitų tautų nelaimės, leisdama toms tautoms turėti savo dienas, kuriose joms po visus Jungtinius Valsčius būtų renkamos aukos. Belgams tokia diena davė arti 10 milijonų dolerių, serbams apie 6 mil., žydams apie 3 mil., lenkams apie 50 tūkstančių. Visų srovių veikėjai pradėjo rūpintis ir galvoti, kaip išgauti tokią dieną ir lietuviams. Buvo katalikų ir tautininkų paklabinta Jungtinių Valsčių aukštosiose sferose, bet be mato mo pasisekimo. Taip buvo, kol to dalyko nepradėjo judinti visai nepartinis energingas amerikietis lietuvis, advokatas Jonas Lopata (gimimo suvalkietis). Jis išdėstė tą reikalą savo bičiuliui amerikoniui-ai iriui kongresmonui (atstovui) Jonui Casey (ištark Keisi) ir tas, po 2 valandų kalbos Amerikos Atstovų Rūmuose apie Lietuvą ir jos kančias šiam kare, priverstė Kongresą duoti rezoliuciją, kad Jungtinių Valsčių prezidentas paskirtų ir lietuviams dieną. Prezidentas tai ir padarė — lapkričio 1 dieną 1916 metais.

Amerikos lietuvių tėvas, d-ras Jonas Šliupas, tuoju parašė straipsnį į visus vidur. srovės laikraščius, kad dabar puiki proga visiems lietuviams pasidaryti nukentėjusiam Lietuvai išvieno. Katalikai pritarė, socialistai nespriešė. J. Lopatos, kun. Dargio, jaunojo Šliupo (d-ro stnaus—Keistučio) ir M. Šalčiaus rūpesniu įvyko bendras Amerikos lietuvių suvažiavimas Wilkes-Barėje rugpjūčio 17 d. 1916 m., kuriam ir buvo išrinktas Centralinis Amerikos Lietuvių Komitetas, į kurį buvo sutikta įeiti tokia proporcija: 6 nuo katalikų, 4 nuo tautininkų ir 2 nuo socialistų, bet šioms nedavus principinio sutikimo suvažiavime dalyvauti Centro Komitete, buvo sutarta tautininkams užimti jų vietą; šie tą ir padarė.

Pradėjo rengtis prie „Liet. Dienos“. Centro Komiteto pastangomis susiorganizuoja 212 jo skyrių — Vietos Komitetų, o su tų skyriais — apie 300 Vietos Komitetų (tiekioje miestų, turbūt, ir lietuvių gyvena Amerikoje). Socialistų Centras neprisidėjo, bet jų minia visur veik susidėjo su visais lietuvių ir sujungtomis pajėgomis prisirengta prie „Lietuvių Dienos“. Net amerikoniškai daugelyje kolonijų padėjo organizuoti ir rengtis, o lietuvių entuzijazmas buvo neapsakomas. Buvo ir griaužiančiai prakilnių atsitikimų! Iš kitų vietų, kur buvo tik viena lietuvių moteris, arba vienas vyras, atsiliepė: atsiųskite ir jam dežutę, ir jis rinksias!

Taip prisirengus, žinoma, ir išdaviniai turėjo būti geri! Pasirodė, per tą „Dieną“ surinkta apie 150.000 dolerių, o vėliau, Centro Komiteto rūpesčiu, ta suma užaugo ligi 178.000!

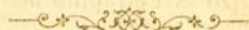
Po „Lietuvių Dienos“ kilo klausimas palaikyti Centro Komitetą ir su lieti su juo fondus. Bet reikėjo atsiti kti nelaimėi, kad faktiniais darbininkais Centro Komitete buvo vidurinės srovės žmonės; suliejus fondus, gresė pavojus, kad tame darbe vadovaus ta srovė ir... suės katalikų ir socialistų aveles. Todel šie nesutiko, ir su Centro Komitetu susiliejo tik Lietuvos Gelbėjimo Fondas. Tačiau ta įstaiga pasiliko, nors iš jos ir išėjo 5-ki katalikų atstovai, ir šiandien tolyn varo darbą. Į Centro Komitetą nariu įėjo ir St. Šimkus, kuris drauge su persiorganizavusio C. K-to sekretoriumi M. Šalčium važinėja po Ameriką, renka aukas, gaitina skyrius ir prikalbinėja lietuvių ir nuolatinių Lietuvos gelbėtojų skaičių, kad apsiimtų mokėti Lietuvos reikalams mėnesinį mokesį. Ligšiol jau turima 1000 žmonių, kurie apskritai apsiėmė mokėti po 1 dolerį per mėnesį ir mokės ligi karo galo.

Tą pat daro ir Tautos Fondas, ir Lietuvos Šelpimo Fondas, tokiu būdu, vėl trys fondai darbuojasi ir renka aukas. Nieko čia pikto nebūtų, kad būtų nekeliami vaidai iš vadovų pusės, bet Tautos Tarybos narys, vadinąs save daktaru asmuo, pasigyrė viešai, dedamas tai sau didžiu nuopelnu, jog suardęs bevažinėdamas 52 Centro Komite-

to skyrius! Vietoje statyti — ardo kas kitų pastatytą! Tai partinis apjakimas ir viešas žlibumas! Tačiau C. K-tas dar prie anų 178.000 surinko 8.000 dolerių ir, matyti toliau rinks, tik visas sunkumas dabar, kad prasidėjo karas tarp Jungtinių Valsčių ir Vokietijos ir aukštoji valdžia užgynė siųsti pinigų į vokiečių užimtąją Lietuvą. Bet tas galutinai darbo nesukliudys, nes galima bus po karo surinktus pinigus tuoju suvartoti.

Ir toliau, kad ir prasidėjo Amerikos karas su Vokietija ir čia gyvenimas dukart pabrango, ir mūsų vyrų nemaža bus paimta į Amerikos kariuomenę, aukos nestos plaukusios, ypač mėnesiniai mokesčiai. Amerikos lietuviai, drašiai galima sakyti, privarys netrukus aukų skaičių ligi pusės milijono dolerių.

Jie tuo pasistatys sau amžiną ir didį paminklą. Pakilusi, sustiprėjusi, kada nors laisva Lietuva galės tarti savo dukteriai, Amerikos Lietuvai, iš tikros širdies dėkui, kad ji neužmiršo Motinos nelaimėje ir ištisė varge pagelbos ranką

A. A.

Ona Skorulskienė.

A. a. mirė 8 d. rugsėjo š. m. Galijukos sodžiuje, Siebežo par., Vitebsko gub. Ji gyveno čia laikinai, nelemtais 1915 m. pasitraukusi iš lietuvių krašto. Tiesa, velionė gyveno pirm karo Kurše, Ilukštos apskr., Peikiškės vienasėdy. Bet tą vietą reikia skaityti lietuvių žeme, nes ji guli etnografinės lietuvių-latvių sienos srity ir tebeturi visas lietuvių žymės.

Velionė gimusi yra Kauno gub., Skapiškio apylinkė ir kilusi iš Mikšų-Mikševičių namų. Ji buvo auklėta, prisilaikant lenkų kultūros dvasios. Todel nestebėtina, jog nekurį laiką prieš lietuvių spaudos atgavimą ji padėdavo lenkų kulturtregeriams skiepyti lenkų dvasią tame tautų mišiny, kuris buvo Ilukštoj ir jos apylinkė. Čia — lietuviai ir latviai, gūdai ir lenkai, vokiečiai ir žydai, ir visi aptrūnyję tautybės žvilgsniu, žinoma, apart žydų, kurie visur ir visuomet, net socialistų įstaigose, moka vertinti ir apginti savo tautybės reikalus.

Vienok jau 1902—1913 m. velionė po lietuvių kunigų patrijotų įtekme susiprato lietuvių esant, ir veikliai pradėjo darbuotis apšvietos dirvoje Ilukštos apylinkės lietuvių naudai. Savo lėšomis užlaikydavo lietuvių vaikams mokyklėlę (slaptą), ruošdavo skaitymus, vakarelius, spektaklius. Anais metais tai buvo gana pavojingas darbas. Vienok velionė, neatsižvelgdama į tai, sugebėdavo išvengti kliūčių ir, kiekvienai progai pasitaikius, suruošdavo naują pramogėlę. Aplinkiniai lietuviai uoliai telkdavosi kuopon, ir lietuvių nusimanytas gana sparčiai kilo augstyn tame kampely. Nemaža nesmagumų turėdavo velionė iš lenkų-kaimynų pusės, kurie prikašiodavo jai chlopomaniją, li-tvomaniją ir t. t.

Dar ši pavasarį velionė mėgino surengti vakarėlį mokiniams tremtiniam Siebeže, bet tai nepasisekė dėl mažo lietuvių skaičiaus ir jos pačios susilpnėjusios sveikatos. Ji niekuomet neatsisakydavo savo skatiku sušelpi lietuvių draugijas, ypač apšvietos, tai įsirašydama nariu, tai duodama aukų. Savo testamente velionė neužmiršo pažymėti ir lietuvių apšvietos reikalų, užrašydama savo piniginiu turto dalį „Saulės“, „Ryto“, „Mokslo“ ir kitokioms draugijoms. Kuomet paaiškės jos piniginių palikimų stovis, apie tai bus pranešta lietuvių visuomenės žiniui.

A. a. velionė turėjo širdies ligą, kuri ir nuvarė ją į kapus 62-ais jos gyvenimo metais. Gera širdis ir linksmas budas, troškimas žmonėms labo ir ne-nuilstamas veiklumas apšvietos reikalais patraukdavo kiekvieno simpatiją jos pusėn. Minėjant a. a. velionės vardą, jauti vargingą lietuvių apšvietos padėjimą ir šviesų kontrastą velionės

asmenų, pilname vilties sulaukti džiaugsmingų laikų lietuvių tautai, kurią gali išgelbėti tik tikrojo mokslo šviesa. Tėvynės meilės jausmas vėlionės asmenų buvo gilus. Tremtinės padėjimas įslėgė, ir ne vieną kartą ji reikė norą sugrįžti tėvynėn, kad nebūtį pakastai svetimoje gudų žemėj.

Lai bus lengvas Patrijotei Tautietei tas pilkasai Gudijos smėlys! Jis laikinai teslėgia, nes a. a. vėlionė mirė Tikėjimo aureole apšviesta.

Vėlionė palaidota Siebežo katalikų kapinėse, lietuvių tremtinių eilėse.

D. Bukontas.

Veik. Armija, rugsėjo 22 d.
1917 m.

Laiškas Redakcijai.

Gerbiamoji Redakcija!

Prašome suteikti vietos Jūsų gerbiamojo laikraščio skiltyse šiam laiskui, kuris sugrįžo iš Petrapilio nebesuradęs adresuojamojo asmens.

Kareivis Vincentas Staškevičius laišku rašytu Petrapily 5 birželio m. prašė suteikti žinių apie savo žmoną Antaniną Staškevičienę, kuri pasiliko Lietuvoje, Povarų sodžiuje, Onikštinsko valsč., Kauno gub. ir apie brolių K. Staškevičių Stakių sodž., to paties valsčiaus ir gubernijos. Po mūsų užklausimo gavome iš ten nuo Antaninos Staškevičienės sekantį atsakymą:

„A. Staškevičienė. Visiems vaikams ir tėvams einasi gerai. Jau tik vieną karvę tebeturime. Širdingai sveikiname su Naujų Metų šventėmis“.

O. K. Staškevičius pranešė savo broliui Vincentui Staškevičiui šiaip:

„K. Staškevičius, Stakiai ties Onikštinsku. Tamstos žmona gyvena Povare, Onikštinsko valsčiaus. Ji turi vieną karo dukterį, vardu Leonora. Visiems einasi gerai. Jie siūnia širdingus linkėjimus“.

Kadangi laiškas sugrįžo iš Petrapilio nesuradęs Vincento Staškevičiaus, tatau prašome patalpinti jį laikraestyje — gal tokiu būdu ir pasieks jis Vincentą Staškevičių.

Pirmin. A. Steponaitis.

Pranešimai.

I.

Del Šveicarijos lietuvių darbo. Kun. J. Tumas prašė mūsų paskelbti, kad jis išklausęs Stokholmo Konferencijoje Šveicarijos organizacijos delegatų pranešimo ir pamatęs kokį didelį ir naudingą darbą Lietuvai yra atlikusi ta maža saujelė žmonių pripažįsta, kad didelę klaidą padaręs rašydamas savo straipsnį „Kieno karaliaus naudai?“ ir šiuo jis atšaukia tame straipsnyje padarytas klaidas.

II.

Kontrol-asistentų kursai Voroneže jau prasidėjo 20 diena lapkričio.

Prašymai priimami iki 27 lapkričio. Norinčiųjų pastoti į kursus prašoma su prašymais paskubėti. Kursų reikalingi kreiptis: Voronežas, Troickaja slob. namai Žanno, Agronomijos Skyriui prie Centro Komiteto nuk. d. k. š.

Agronomijos Skyrius.

Aukos.

Tautos Pažangos partijos literatūros fondui („Lietuvių Balsas“ palaikyti ir esant daugiau lėšų kitiems raštams leisti):

Jonas Rinkevičius . . . 10 rub.
Petras Leonavičius . . . 5 „
X. 5 „
Juozas Damijonaitis . . . 3 „

X. 1 „
Jonas Pakalka 6 „

Per „Lietuvių Balso“ Redakciją:
Užimtajai Lietuvai.

Domas Burneika, Jonas Mikalauskas, Emilija Survilieū, Mateušas Tamošaitis, Kazimieras Vidlikas, Antanas Šišniauskas, Vitoldas Podziūnas ir Katrina Apolinskienė — po 3 eub.; Vladislovas Paukštis — 5 rub.; Antanas Baniulis — 2 r. 50 kap.; Petras Liepis, Petras Jurevičius, Jonas Brusakas, Ona Ivanauskienė, Ona Voverytė, Apolionija Skapkienė, Stefanija Malinauskienė, Juozapas Šliužas, Mikolas Katinas, Julijona Trepkienė, Jonas Senkevičius, Marijona Pilipaitienė, Julija Pilipaitytė, Ona Pilipaitytė, Antanas Adomaitis, Adomas Karpavičius ir Adomas Mikalauskas — po 1 rub.; Bronislava Ivanauskaitė, Stanislava Duokšaitė ir Adolu Senkevičienė — po 50 kap. Viso 50 rub.

Surinkti „Lietuvos Dienoj“; aukojo šie asmenys:

P. Janavičius, kun. Gankevičius, K. Cubaty, Dambrauskis, Jamielity, Papnickis ir NN. — po 1 rub.; Jerevskis, Mateikevičius, Bandykas ir Goržsk. — po 3 rub.; Brička, Navickis, Braller, Petrauskai ir Gardzialauskaitė — po 2 rub.; Jurevičius, Radlinskis ir Misevičius — po 5 rub.; Vlada — 50 kap.; Perekšliai — 12 rub.; Stempkauskai — 4 rub.; kun. Čtpliūskas — 50 rub.; Liseckas — 1 r. 50 k.; Staniševska — 50 kap.; M. Čalska — 2 rub. 80 kap. Viso 115 rub. 30 kap.

Ateitininkų moksleivių fondui, nuo kun. A. Vaitiekaičio vietoje vardadienio puotos 50 rublių.

Naudai nukent. Lietuvai ir lietuviams belaisviams Vokietijoje surinkta iš Simbirsko lietuvių per A. Škėmą — 107 rub. 25 kap.

Redakcijos Kolektivas:

Dek. J. Jasenskis,
Martynas Yčas,
Konstantinas Šakenis.
Juozas Vokietaitis.

Skelbimai.

JUOZAPAS BALČIUS Kauno gub., Šiaulių aps., Padubisio val., Širvučių kaimo IESKAU savo brolio ANTANO VINCENTO sūnaus, prašau kas žino apie jį, kur jis yra, pranešti, užką busiu labai dėkingas. Taip pat ieškau giminių ir pažįstamų atsiliiepkite. g. Minskų Depo L. P. J. d. slesariu Osipu Vikentijeviču Balyčisų.

287.—1.

AGATA PALIULITĖ Kauno red., Panevėžio apskr., Kiburų valš. pastaramie laike gyvenusi Rygoje. ieško giminių ir pažįstamų Adresas: g. Smolenskų Kазанская гора д. №16 кв Браджюса.

289.—3.

Reikalingi: a) Choro vedėjas; b. (priešlovos) vedėjas; c., mokytoja; d. (instruktoriai); e.) Sąlygos geros. Pirmenybė muzikališkiems. Kreiptis

Рѣжиса. Мельничная 3
igaliotiniui K. Zubauskui.

290.—1.

MOTINOS ieško savo vaikų: JUOZO GRABAUSKIO ir KONSTANTINO NAVICKIO, abiem po 10 metų, pabėgusių iš Smolensko, kas žino, kur je yra, prašau pranešti Smolensko Komitetui, Pокровская ул. №18 д. Петровской

293.—2.

VINCAS PLAUŠINIS iš Londono ieško savo tėvo Antano, motinos Uršulės, brolių Antano ir Pranciškaus, sesers Marcelės Surbudžių kaimo, Naumiesčio aps. Suvalkų gub., Zyblių vals. Lukšių par. Adresas, Vincas Plaušinis, №51. Fanshow Street: Houghton, N. London, England.

294.—1.

Benediktas Štaras iš Kražių m. Kauno gub. praneša savo adresą: Д. армія 1. паркъ. Казанскаго парковаго артиллер. дивизион.

—1.

Geriausia dabar vieta lietuvių pinigams

Brolių VAILOKAIČIŲ ir B^{vės} Dr-ja.

Petrogrado pusė, Levašovskij prospekt., № 22, butas 10. Savi namai. Įeiti iš Baročnaja g. № 6-a. Tramvajai: № 12 ir gretimi 7, 8. Priimama nuo 6 iki 8 valan. vakaro.

Visi pinigai apsaugoti nekilnojamo turto, kurio vertė siekia daugiau kaip milijonas rublių.

Pasidėjusiems metams mokama 5 rub., pareikalavimui 4 rub. nuo šimto. Pinigus atsiųsti ir gauti atgal galima paštu. Adresas laiskams ir pinigams siųsti:

Петроградъ, Левашевскій пр., № 22. Т-ву БРАТЯ ВАЙЛОКАЙТИСЬ и К-о.

JONAS SIPAVIČIUS iš Biržagalės, Rozolimo val., Kauno gub. ieškau giminių ir pažįstamų. Adresas: Блюкъ-Ламбать, Тавр. г. Кестель заводъ И. Сиповичу.

291.—5.

Justinas Šimkūnas Kauno gub., Zarasų aps., Salakų par. Rakėnų kaimo, ieško pažįstamų ir giminių. г. Ржевъ.Тверской г. Юстину Шимкунасу

263.—2.

KAREIVIS KLEOPAS GREIČIUS Kauno gub., Raseinių aps., Jurborko val., ieško kun. Jono Padlecko, giminių ir pažįstamų. atsiliiepkite adresu: Д. арм. 512 полевой Подвижной госпиталь Клеопасу Грейчусу. Amerikos laikraš. prašau atsispausdinti.

273.—1.

ŠUKIS IGNACAS Kauno gub., Šeduvo miesto ieškau motinos, giminių ir pažįstamų, o lyginai Amerikoje esančių brolių: Jono ir Petro. Prašau atsiliiepti šiuo adresu: Д. армія 155 Кубанскаго пѣх. плка Лазаретъ

276.—2.

ANTONINA KERBEDAITĖ Kauno gub. Telšių aps. Moštaičių kaimo-ieskau giminių ir pažįstamų, prašau atsiliiepti. г. Экатаринодаръ, Гоголевская 90 литовскій Комитетъ.

278.—1.

ANDRIS VEIVERIS Suvalkų gub., Marijampolės aps., Mairučių kaimo ieškau tėvų, brolio Motėjaus ir seserų ir brolio Prano gyvenančio AMERIKOJ, prašau atsiliiepti. г. Экатаринодаръ Гоголевская 90, Литовскій Комитетъ. Amerikos laikraš. prašau atsispausdinti.

279.—1.

JONAS DAUKŠA iš Triškių, Šaulių apskr. ieškau savo tėvų, giminių ir pažįstamų. Atsiliiepkite. Adresas: 50. Этапный Сибирскій баталіонъ солдату Ивану Даукша.

280.—2.

PETRAS KICEINA Kauno gub., Zarasų apskr., Skapiškio par. ieškau tėvo Juozo Kiceinos, motinos Anastazijos, seserų Marijonos ir Onos, giminių ir pažįstamų. Prašau atsiliiepti. Adresas: Почт. отд. Илга, Витебской губ., Себежск. уѣз., контора 2-го уч., линии Псков - Полоцк. Amerikos laikraš. prašau atsispausdinti.

252.—10.

KAZIMIERAS STRAGIS ieško brolio kareivio JURGIO STRAGIO 173 запасн. батал. 10 роты ir KLEMENSO MEŠKAUSKO 114 Новоторжскаго полка 16 роты, atsiliiepkite adresu: г. Петропавловск, заводъ Зенкова Страгису.

272.—4.

TADEUŠAS KUNČIS Mažeikių m., Telšių aps., Kauno g. ir KAROLIS GINTEN-DORFAS Vieksnių m., Šaulių aps., Kauno g. ieško giminių, draugų ir pažįstamų; atsiliiepkite adresu: г. Самара Панская 96 кв. 5. Литовская швальня.

269.—2.

ROKAS KIUSAS iš Sutkunų dvaro, Šiaulių aps., Kauno gub. ieško tėvų ir pažįstamų atsiliiepkite adresu: Д. Армія 11 Сибирск. Стрѣлк. Дивизиі 3 перед. Конно-санитар. Транспортъ В. З. С

286.—3.

Kareivis JONAS BAKUS, Raguvo par., Lemeikių kaimo, ieško giminių ir pažįstamų. Adresas: г. Тавагустъ, Расходный магазинъ №4.

303.—2.

Kar. TEOFILIUS BARČYS, Kauno g., Ukmergės apskr., Aluntos par. ieškau tėvėlių, seseries, giminių ir pažįstamų. Adr.: Д. армія, инженерная рота, 44 пѣх. дивизиі.

306.—1.

JONAS MOTIEJAUS, MIKUČAUSKAS, girininkas, Dumšik obr., Šlienavos Liesnič., ieško savo moters Onos, Antano duk. su vaikais: Antanu ir Marijona. г. Минскъ, Коломенская, 30, Литовскій Комитетъ.

308.—2.

JUOZAPAS JUKNA, Ukmergės apskr. Subačių v. iš Fernos ieško brolio Prano ir pažįstamų. Adresas: Д. Армія, полевая почтовая контора 24, 11 Финл. стр. полкъ, Литовскій баталіонъ, Лосифу Юкно.

269.—2.

ANTANAS MATUKEVIČIUS, Marijampolės apskr., Klebiškių val., Ingavangių k., ieškau tėvų ir pažįstamų. Adresas: Д. Армія, полевая почт. к-ра 24, 11 Финл. стр. полкъ, Литовскій баталіонъ, Антону Матукевичу.

297.—2.

ONA GORSKAITĖ iš Apuniškio kaimo, Rokiškio par., Zarasų apskr., Kauno gub., ieškau tėvėlių, giminių ir pažįstamų, atsiliiepkite adresu: Москва. Страстной бульваръ, д. князя Горчакова № 4, кв. 111. Аннѣ Горскайтѣ.

298.—1.

LIUDVIKA VASILIAUSKIENĖ, Kauno gub., Šiaulių miesto; ieškau savo vyro Vincento, giminių ir pažįstamų ir VIKTORIJĄ BALTRONIENĖ iš Panevėžio m., Zarasų apskr., Kauno gub. ieško Marijos Mackevičienės, giminių ir pažįstamų. Atsiliiepkite adresu: Москва. Марьяна роща, Шереметовская ул., за линію 4 проезда, д. № 38. кв. 3.

299.—1.

JUOZAPAS, URŠULĖ ir PETRONĖLĖ BIELSKIS iš Pakrančių filijų, Kauno gub., ieško dukters Marijonos Upartienės (Antanienės). Atsiliiepkite greičiau: ст. Выкса, Нижегородск. губ. Литовскій приютъ, Бѣльскису.

300.—3.

JONAS DEGULIS Kauno gub., Ukmergės apskr., Utenos m. ieškau giminių ir pažįstamų. Atsiliiepkite antrašu: ст. Кимры, Тверск. губ., Большая ул., д. Башилова. И. Дегулису.

309.—1.

Kareivis JONAS SMALAKIS iš Veviržėnų m., Raseinių ap., Kauno gub. ieškau giminių ir pažįstamų. Meldžiu atsiliiepti adresu: Д. Армія, 133 парков. артилл. дивизионъ, 1 паркъ, Ивану Смолакису.

301.—1.

MARIJONA VENCKŪNIENĖ iš Paužiškių, Igliaukos par., Marijampolės apskr., Suv. gub., ieškau JUOZO SENKAUS iš Paužiškių.

JONAS ČEPONIS iš Žvejotgalės sodžiaus, Girsūdų val., Panevėžio ap., Kauno gub. ieško sūnaus Petro Čeponio. Adresas: Москва, за Крестовской заст., село Алѣксѣевская, д. Чичерина, № 2.

302.—2.

Kar. ANTANAS BENKUS Vilniaus gub., Trakų ap., Valkininkų par., ieško brolio Felikso ir Motiejaus Versiacko, gyvenusio pirma So Boston. Adresas: Д. армія, управленіе 26 парков. артилл. дивиз. Антону М. Бенкусу. Amerikos laikraščių prašau atsispausdinti.

304.—1.